

[Ingerlise Koefoed]

Jeg vil bare ganske kort én gang for alle sige til hr. Poulsgaard, at jeg ikke tror, man kan få et alsidigt og seriøst kulturtilbud på rent forretningsmæssig, rent kommerciel basis.

Men hvis det, hr. Poulsgaard vil, er at lade det kommercielle bestemme hele indholdet i teatrene, i biograferne, i bibliotekerne og alle mulige andre steder, er det klart, at man kan køre det rent kommercielt, men hvilken befolkning får vi mon så ud af det, hr. Poulsgaard?

Poulsgaard (FP):

Ja, det blev jo nok ikke socialister. Det er jeg næsten overbevist om det ikke blev. Men de blev måske fri mennesker med ansvar. Der findes en lang række lande i denne verden, der har et glimrende kulturliv uden tilskud. Vil fru Ingerlise Koefoed påstå, at amerikanerne simpelt hen er barbarer alle sammen? Nej, de har et rigt kulturliv. Eller Schweiz – man kunne nævne i stribevis af folk.

Tænk, fru Ingerlise Koefoed, jeg er så naiv og så dum, at jeg tror, vi er mange, der er glade for kunsten og kulturen. Hvis vi ikke skulle aflevere hver en krone, vi tjente, og lidt mere til skattevæsenet, så ville vi faktisk støtte kulturen; så ville vi støtte de genrer af kulturen, som vi havde lyst til. Det har man gjort til alle tider, og sådan vil det selvfølgelig også fortsat være. Så vil det være befolkningen, der kommer til at styre kulturen, og ikke som nu, hvor det er nogle kulturpaver, en lille elite, der sidder og bestemmer, hvad der er kultur, og hvad der ikke er kultur.

Ministeren for kulturelle anliggender (Lise Østergaard):

I anledning af fru Ingerlise Koefoeds spørgsmål til mig om Det kgl. Teaters opførelsessted under ombygningen skal jeg sige, at ingen beklager mere end jeg selv, at det ikke har været muligt at forene de to hensyn: dels at skaffe Det kgl. Teater en erstatnings-scene under ombygningen, dels at yde en hjælpende hånd til at få etableret et teater i det tidligere Østre Gasværk, der efter min opfattelse rummer mulighed for en utraditionel og meget attraktiv scene, hvad enten den skal bruges til skuespil eller musik, eller hvad det måtte være.

Baggrunden, fru Ingerlise Koefoed, er følgende: jeg traf min beslutning efter et møde med den selvejende institutions bestyrelse, hvis formand, landsretssagfører Kjølbye, oplyste mig om, at forudsætningen, uden hvilken intet kunne lade sig gøre, var, at jeg skulle garantere den selvejende institution, at Det kgl. Teater ville indgå lejemaal på to år til en betaling af 4½ mill. kr. pr. år, og at det derefter skulle være sikret, at andre teatre – og her tænkte man på Den Storkøbenhavn-ske Landsdelsscene – derefter skulle have lejemaal over fem år til en betaling af 1½ mill. kr. pr. år. Det vil sige, forudsætningen var, at det offentlige skulle sikre den selvejende institution 16½ mill. kr. over syv år og vel at mærke ikke på de vilkår, at det derved var sikret, at teatret kunne bygges, men som forudsætningen for, at bestyrelsen overhovedet så sig i stand til at gå ud at skaffe de omkring 18 mill. kr., som endnu mangler, gennem frivillige bidrag. Altså forudsætningen var 16½ mill. kr. i offentlige ydelser, for at man kunne prøve at skaffe de 18 mill. kr., der manglede. De 16½ mill. kr. skulle anvendes til forrentning af og afdrag på et kreditforeningslån, som gik ind i byggeplanerne, og det blev mig klart, at der på det pågældende tidspunkt, da jeg skulle træffe beslutning, alene var tilvejebragt 4 mill. kr. rent gennem frivillige bidrag.

På den baggrund tror jeg, at enhver vil forstå, at jeg ikke fandt det ansvarligt at udskyde en aftale med Tivoli, som på det tidspunkt var den eneste alternative mulighed, idet jeg naturligvis ikke kunne tage ansvaret for, at Det kgl. Teater kom til at stå uden nogen scene til deres ballet- og operaopførelser under byggeperioden.

I anledning af fru Ingerlise Koefoeds andet spørgsmål: hvad kunne der da gøres? vil jeg sige, at jeg fastholder at forelægge for finansudvalget et aktstykke med anmodning om 2 mill. kr., der dér bliver modsvaret af 2 mill. kommunale kroner, til en foreløbig istandsættelse af gasværkets tag – det er jo hele den runde bygning – således at vi derved hindrer en fortsat nedbrydning af bygningen. Dette er for mig at se den nødvendige forudsætning for, at den selvejende institution kan gå videre med deres i denne sammenhæng jo nok lidt mere langsigtede planer om at indrette teater eller koncertsal på det